

Нападателят започна да го налагат съ тоягитъ си, сякаш чукаха царица. Кабакът чуваше ударитъ, дори ги броеше, виеше се като настъпена змия и стѣше дълбоко, но глухо. Но скоро започна да се унася въ нѣкаква лека просъница, стори му се, че заминава нѣкъде съ влакъ, че влакътъ го понася и потѣва въ черенъ, бездъненъ тунелъ . . .

2.

Чакъ на четвъртия день Кабакът се приповдигна малко. Но оздравяването му вървѣше много бързо — жилавиятъ организъмъ не се даваше така лесно.

— Ваньо, лежи си де! — молѣше се загрижено жена му, когато идѣха да го навестятъ. А идѣха мнозина. Партийци, младежи, роднини — редѣха се, тухкаха, псуваха и си отиваха. Нападението бѣше неочаквано, жестоко и подло. Кабакът разправяше бавно, проточено какъ се бѣ случило, увеличаше се полека-лека и накрай започна да преувеличава, да се хвали, дори да послѣгва. Обикновено лѣжеше предъ партийцитѣ, за да се представи за мъченикъ и герой. Тѣ му върваха, разнасяха разказитѣ му съ нови преувеличения и бѣха готови и въ огъня да стѣпятъ заради него.

Останѣше ли самъ, Кабакът припомняше всичко както си бѣше и изпадаше въ паника. Явно е, че сж искали да го убиятъ и сигурно сж го оставили, като сж смѣтали, че е свършено вече. Сега тѣ пакъ ще му търсятъ цаката и предъ тази увѣреностъ той не знаеше какво да направи и де да се дѣне. Всички мѣрки, които минаваха презъ ума му, му изглеждаха еднакво несигурни. Да се откаже отъ партизанлъка?

Не, нѣма да му простятъ за това . . . Да се